

Zvezdam.

Zvezdice biserne, ali ve veste,
da sem Marijin otrok?

Ali ve čujete moje pozdrave,
ko prikipé pod obok?

Ali ve vidite njo, ki jo ljubim,
njo, ki ves zanjo živim?

Ali jo srečate kdaj na višavi?
O, kako k vam hrepenim!

Kadar na stezah jo srečate prvič,
zvezde, povejte ji to:

Dolí na zemlji otrok te pozdravlja,
k tebi bi rad gor v nebo.

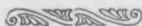
Stokrat povejte, da srčno, iskreno
ljubi jo moje srce;

v krono deviško začrtajte z zlatom
Materi moje ime!

To sporočite, a v duši jaz nosim
nanjo spomin preglobok...

Oh, kdaj zasije trenutek, ko Mater
prvič zagledam otrok?

M. Elizabeta.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

6. Ponižnost v zvezi z drugimi čednostmi.

Morebiti je že komu izmed mojih mladih čitateljev prišlo na misel: »Saj bi pa vendarle ne bilo posebno lepo in prijetno, če bi na vrtu rastle kar samo vijolice; saj menda takega vrta ni nikjer.« Res je to,

in je tudi samo ob sebi umevno, da so na dobro urejenem vrtu poleg vijolic tudi še druge mnogovrstne krasne cvetice.

Tudi v Marijinem vrtcu mora biti tako. In kar hvaležen sem za tak ugovor, ker mi da priložnost, da napišem nekaj vrstic o tem, kako je ponižnost v tesni zvezi z drugimi čednostmi.

Kakor iz napuha prihajajo vsi drugi grehi, enako je ponižnost podlaga vseh čednosti in brez ponižnosti ni nobene prave čednosti. Zato pravijo cerkveni očetje, da je ponižnost korenina, studenec in zaklad vseh čednosti.

To bi se lahko dokazalo pri vsaki čednosti posebe. Ker bi bilo pa preobširno, tu dokažem le o nekaterih čednostih; priporočam pa, naj mladi čitatelj sam razmišlja na enak način še o drugih čednostih.

Najbolj v sorodu s ponižnostjo so pohlevnost, preprostost in skromnost: Saj so le druga imena za ponižnost, kakor se tako prikupno kaže v govorjenju in vsem vedenju, v obleki in drugi opravi ter v občevanju z ljudmi. Nič prisiljenega in predrznega, nič nepotrebno potratnega, nič izrednega in nenavadnega, nič izzivajočega in žaljivega ni opaziti pri takih plemenitih ljudeh, naj so sicer še tako visokega in imenitnega stanu. Posebno pa se podajo te ljubke čednosti otrokom, ki še niso nič razvajeni in izprijeni, in prav radi njih je Jezus otroka stavil v zgled odraslim ljudem.

Precej za temi se pridruži krotkost in potrpežljivost pa ljuba zadovoljnost. Kakor veste, je krotkost jezi nasproti. Jeza in nepotrpežljivost pa prihaja iz napuha in ošabnosti. Prevzetnež namreč zahteva, da naj se povsod in vse godi po njegovi volji, ki je večkrat zelo oblastna. In karkoli je proti njegovi volji, ga razburja in draži, jezi. To pa je na tem svetu nemogoče, da bi šlo komu vse gladko po njegovih željah. Odtod toliko jeze in nevšečnosti. Krotak in potrpežljiv more biti le ponižni človek, ki radovoljno prenaša poniževanje in trpljenje, češ da niti ne zasluži kaj boljšega. V najtesnejši zvezi s krotkostjo in potrpežljivostjo je pa zadovoljnost, oni dragoceni zaklad, ki si ga more pridobiti le ponižno srce.

Posebno častno mesto med otroškimi čednostmi ima pokorščina in poslušnost; zakaj brez te si ne morem misliti dobrega otroka. Pokorščina pa obstoji v tem, da izpolnimo voljo onega, ki ima oblast nam zapovedovati, da se torej odrečemo svoji volji. To bo pa natančno izpolnjeval le oni, ki je ponižnega srca.

Pa tudi najimenitnejše čednosti se morejo utrditi in ohraniti le v ponižnem srcu.

Sv. vera n. pr. zahteva, da moramo za resnico imeti tudi vse one skrivnosti, ki jih ne more razumeti naš plitvi um. Napuh pa se temu protivi. In zgodovina nam res kaže, da vsi oni, ki so odpadli od sv. Cerkve, neverniki in krivoverci, so to storili iz ošabne prevzetnosti. Zahteva pa tudi naša sv. vera, da moramo zvesto živeti po njenih naukih. To pa je večkrat jako težko in naravnost nasprotno naši k hudemu nagnjeni volji. Prevzetnik, ki se noče ukloniti božji volji, ne more imeti žive vere. Da more človek po veri živeti, potrebuje milosti božje. Svoje milosti pa deli Bog le ponižnim, in se ustavlja prevzetnim, kakor uči sv. pismo. Zato Jezus ponižne najprej blagruje: »Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo.«

Tudi krščansko upanje ne more obstati brez ponižnosti. Le ponižni človek spozna vso svojo slabost in stavi le v Boga vse svoje zaupanje. Čim manj zaupa sam sebi, tembolj se zanaša na božjo pomoč.

In kaj naj rečem o krščanski ljubezni, ki kraljuje med čednostmi. Prevzetni človek je nima; on čisla in ljubi le sebe. Le ponižni človek spozna in je prepričan, da vse, kar je in kar ima, vse mora pripisovati božji dobroti. In to prepričanje o božji ljubezni ga nagiba in kar sili, da vzljubi svojega božjega Dobrotnika, ga ljubi tembolj, čimbolj je ponižen. Enako je ljubezen do bližnjika v prvi vrsti odvisna od ponižnosti. Da bi ošabni prevzetnež iskreno ljubil svojega bližnjika, to je izključeno. Saj ga niti ne prizna za sebi enakega, za brata svojega. Vsi drugi, tako misli napuh, so le za to na svetu, da bi se le njemu klanjali in njemu stregli.

Glejte, v kako lepem spremstvu je vijolica poniž-

nosti. Opazujte pa še sami njene druge plemenite sprem-
ljevalke. V vrtcu Marijinega Srca jih boste našli v naj-
lepši krasoti.

* * *

Pravljica o sveti Senci. V davno, davno preteklih
časih je živel svetnik, ki je bil tako dober, da so se
mu angeli čudili in so prišli iz nebes gledat, kako je
to mogoče, da bi mogel kdo na zemlji biti ljubemu Bogu
tako podoben, zraven pa tako skromen in ponižen. Čisto
preprosto je potoval po potu zemskega življenja, raz-
širjal žarke svoje čednosti, kakor razširja zvezda svojo
luč, kakor razširja cvetica svojo vonjavo ter sama ne
vé za to.

In angeli so rekli: »Gospod, dodeli mu dar ču-
dežev!«

Bog odgovori: »Rad mu dam ta dar; le vprašajte
ga, kaj hoče.«

In angeli reko svetniku: »Ali hočeš, da bodo tvoje
roke ozdravljale bolnike, če se jih dotakneš?«

»Ne,« odgovori svetnik; »rajši vidim, da Bog sam
to stori.«

»Ali hočeš, da bo tvoja beseda izpreobračala grešne
duše in spravljala na pravo pot izgubljena srca?«

»Ne; to je delo angelov, ne pa uboge zemske stvari;
jaz molim, izpreobračam ne.«

»Ali hočeš postati tak zgled potrpežljivosti, da
boš vse za seboj privabil s svetlobo svoje čednosti in
tako pospeševal slavo božjo.«

»Ne,« odgovori svetnik; »če bi se ljudje navezo-
vali name, bi se odstranjevali od Boga. Ljubi Bog ima
dovolj drugih pomočkov, da se pospešuje njegova slava.«

»Kaj pa,« reko slednjič angeli, »kaj pa vendar
hočeš?«

Svetnik se nasmehne in reče: »Kaj naj bi hotel?
Bog naj mi pusti svojo milost; ali nimam vsega, če
imam njo?«

In angeli le še silijo: »Pa si moraš izprositi en
čudež, ali pa ti ga mi posilimo.«

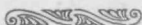
»Naj pa bo,« reče svetnik, »da bom storil veliko
dobrega, ne da bi sam vedel za to.«

Angeli so v zadregi in se posvetujejo, kaj in kako bi. Slednjič se zedinijo v tem-le: Vselej, kadar bo svetnikova senca za njim ali pa ob njegovi strani, tako da je ne bo videl, vselej naj bo imela ta senca moč ozdravljati bolnike, lajšati bolečine, odvzemati slabost.

In tako se je zgodilo. Koder je hodil svetnik in se je delala senca za njim ali poleg njega, so ozelenjevale suhe ceste, poživiljale se vele cvetice, bistra voda je začela teči iz posušenihi studencev, bledim otročičem se je povračala živa rdeča barva, jokajočim materam sladko veselje.

Svetnik je potoval čisto preprosto po potu zemškega življenja, razširjal žarke svoje čednosti, kakor razširja zvezda svojo luč, kakor razširja cvetica svojo vonjavo ter sama ne ve za to.

Ljudje pa so spoštovali njegovo pohlevnost in mu niso nikoli govorili o njegovih čudežih, in slednjič se je pozabilo še njegovo ime in rekli so mu le: »sveta Senca«.

Poznate srečo?

Spisala Darovana.

Lentek je ravnokar vstal, da se napravi za šolo. Zaspalo si je pomencal oči in mislil na srečo, o kateri se mu je nekam nejasno sanjalo ponoči. Leno je prikoračil do matere, ki so se sukali v kuhinji, pred zidom.

»Mama, kaj pa je sreča? Kje pa stanuje? Ali je podobna človeku? Rad bi jo poznal, tudi rad bi bil srečen,« je povpraševal vse navzkriž. Začudeni so se ozrli mati po otroku. Ko so videli njegov vprašujoči obrazek, so se skrivnostno obrisali s predpasnikom po čelu, roko položili fantiču na ramo pa rekli:

»Lentek moj, čuj! V otroškem srcu sreča klije, tam je njena domačija, tam jo lahko spozna vsakdo.

Poslušaj povestico o betlehemskei pastirci in spoznal boš srečo.

V sveti noči, ko so angelci božji oznanjali pastirjem veselo novico o novorojenem Detetu, je bila med pastirci tudi majhna deklica, ki ni smela iti z drugimi v precej